

LIBRIS

We know
books

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Teodor-Cristian Badea, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Design copertă: Alexandru Daș

ISBN 978-606-9611-88-3

Oliver Bowden

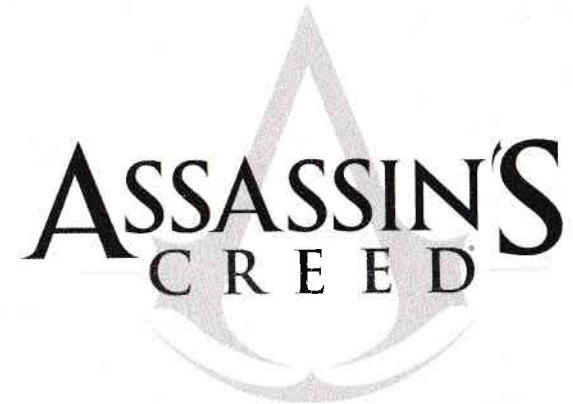
Assassin's Creed®: Black Flag

Original English language edition first published by Penguin Books
Ltd, London

Copyright © 2013 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.

Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are trademarks
of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries. All artworks
are the property of Ubisoft.

OLIVER BOWDEN

STEAGUL NEGRU

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

CUPRINS

PARTEA I

Capitolul 1	7
Capitolul 2	10
Capitolul 3	15
Capitolul 4	23
Capitolul 5	26
Capitolul 6	35
Capitolul 7	37
Capitolul 8	41
Capitolul 9	46
Capitolul 10	50
Capitolul 11	58
Capitolul 12	61
Capitolul 13	67
Capitolul 14	71
Capitolul 15	78
Capitolul 16	85
Capitolul 17	88
Capitolul 18	95
Capitolul 19	100
Capitolul 20	106
Capitolul 21	111

PARTEA A II-A

Capitolul 22	119
Capitolul 23	125

Capitolul 24	132
Capitolul 25	139
Capitolul 26	141
Capitolul 27	147
Capitolul 28	156
Capitolul 29	160
Capitolul 30	165
Capitolul 31	170
Capitolul 32	175
Capitolul 33	182
Capitolul 34	188

PARTEA A III-A

Capitolul 35	197
Capitolul 36	205
Capitolul 37	211
Capitolul 38	215
Capitolul 39	222
Capitolul 40	230
Capitolul 41	235
Capitolul 42	236
Capitolul 43	240
Capitolul 44	243
Capitolul 45	247
Capitolul 46	254
Capitolul 47	258
Capitolul 48	264
Capitolul 49	270
Capitolul 50	276
Capitolul 51	281
Capitolul 52	289
Capitolul 53	294
Capitolul 54	296
Capitolul 55	298
Capitolul 56	303

PARTEA A IV-A

Capitolul 57	311
Capitolul 58	317
Capitolul 59	320
Capitolul 60	323
Capitolul 61	328
Capitolul 62	333
Capitolul 63	338
Capitolul 64	344
Capitolul 65	347
Capitolul 66	352
Capitolul 67	354
Capitolul 68	357
Capitolul 69	362
Capitolul 70	366
Capitolul 71	373
Capitolul 72	377
Capitolul 73	381
Lista personajelor	383
Mulțumiri	387

LBRIS

We know
books

PARTEA I

1719 (sau pe-acolo)

Odată am tăiat nasul unui om.

Nu-mi amintesc precis când a fost asta: în anul 1719 sau pe-acolo. Și nici unde anume. Dar s-a întâmplat în timpul atacului asupra unei brigantine spaniole. Desigur, noi doream proviziile lor. Mă mândresc cu faptul că țin *Stăncuța* bine aprovizionată, totuși la bordul spaniolilor mai exista și altceva. Ceva ce noi nu aveam, însă care ne trebuia. Mai exact, *cineva*. Un bucătar.

Atât bucătarul corabiei noastre, cât și ajutorul lui muriseră. Ajutorul fusese prins urinând în balast, ceva ce eu nu permiteam, așa că l-am pedepsit conform tradiției și l-am pus să bea o cană în care urinase tot echipajul. Trebuie să recunosc că nu se întâmplase niciodată ca urina băută drept pedeapsă să omoare pe cineva, dar asta a pățit ajutorul bucătarului. A băut cana de urină, s-a dus la culcare în noaptea aceea și nu s-a mai trezit niciodată. Bucătarul s-a descurcat de unul singur pentru o vreme, însă îi plăcea să mai tragă câte o dușcă de rom și, după ce trăgea una, obișnuia să iasă noaptea pe puntea dunetei. Îl auzeam cum tropăia pe acoperișul cabinei mele, țopăind voios. Până când, într-o noapte, i-am auzit țopăielile voioase pe acoperișul cabinei mele ... după care a răsunat un țipăt, urmat de un pleoscăit.

Clopotul a sunat și echipajul s-a grăbit pe punte, unde am aruncat ancora și am aprins felinare și făclii, dar n-am mai văzut nici urmă de bucătar.

Cei doi avuseseră flăcăi care-i ajutaseră, bineînțeles, totuși erau niște simpli băiețandri; niciunul dintre ei nu știa să facă altceva decât să amestece în oală sau să curețe cartofi, așa că o vreme am trăit doar cu mâncare negătită. Nimeni dintre noi nu știa să fiarbă măcar o oală cu apă.

Nu cu mult timp în urmă însă abordaserăm un cuirasat. Fusese o acțiune scurtă și delicioasă, în urma căreia ne-am ales cu o baterie de tunuri nou-nouțe și cu o cală plină de arme: cuțite, lănci, muschete, pistoale, praf de pușcă și gloanțe. De la unul dintre membrii echipajului capturat, care a devenit apoi unul dintre membrii echipajului *meu*, am aflat că donii aveau o corabie specială de aprovizionare cu un bucătar foarte priceput. Se zvonea că gătise la Curte, dar o jignise pe regină și fusese alungat. Nu am crezut o iotă, totuși asta nu m-a împiedicat să repet povestea, spunând echipajului că înainte de sfârșitul săptămânii îl vom avea la bord și ne va pregăti mesele. Ne-am propus să vânam brigantina aceea și, când am găsit-o, am atacat fără să stăm pe gânduri.

Noua noastră baterie a fost utilă. Ne-am apropiat de brigantină și am asaltat-o cu ghiulele până s-a oprit, cu vecele făcute zdrențe și cârma transformată în surcele.

Începuse deja să se încline când echipajul meu a suit la bord, cățărându-se peste copastii ca șobolanii prin aerul greu de duhoarea prafului de pușcă, în pocniturile muschetelor și zăngăniturile săbiilor. Eram printre ei, ca întotdeauna, cu sabia într-o mână și cu pumnalul secret pregătit – sabia pentru luptele în meleu și pumnalul pentru lupta corp la corp. Doi spanioli m-au atacat și l-am terminat rapid pe primul – o lovitură cu sabia în creștetul capului care i-a tăiat tricornul în două și aproape că i-a despicat țeasta. A căzut în genunchi cu lama sabiei mele între ochi, dar problema era că o înfipsesem prea adânc, iar când am încercat s-o smulg, trupul lui cuprins de spasme a urmat-o. Al doilea spaniol ajunsese de acum lângă mine, însă în ochi

i se citea groaza și era limpede că nu știa să lupte, iar printre-o șfichiuire a pumnalului i-am retezat nasul, ceea ce a avut efectul dorit de a-l trimite îndărăt cu sângele țâșnind din gaura însângerată unde-i fusese trompa, timp în care eu am folosit ambele mâini ca să-mi smulg până la urmă sabia din țeasta primului atacator și să continui lupta. În scurt timp asaltul s-a terminat, fără să fi ucis mulți dintre membrii echipajului lor; eu poruncisem special ca bucătarul să nu fie în niciun caz rănit. Orice s-ar întâmpla, spusese, trebuie să-l capturăm viu.

Iar când brigantina a dispărut sub apă și noi ne-am îndepărtat, lăsând în urmă o pâclă de fum de praf de pușcă și marea acoperită cu așchii din cocă și fragmente din corabie, am adunat echipajul ei pe puntea principală ca să-l găsim pe bucătar. Aproape că nu era nimeni printre noi care să nu saliveze și să nu-i chiorăie mațele, iar aspectul rotofei al spaniolilor nu ne-a scăpat. Cătuși de puțin.

Caroline a fost cea care m-a învățat să apreciez mâncarea bună. Caroline, singura mea iubire adevărată. În timpul mult prea scurt pe care l-am petrecut împreună, ea mi-a rafinat gusturile și-mi place să cred că mi-ar fi aprobat atitudinea față de mâncare și modul cum transmiteam echipajului dragostea pentru finețuri, știind, în parte datorită celor deprinse de la ea, că un om bine hrănit este un om fericit, iar un om fericit este un om mai puțin interesat să pună la îndoială autoritatea de pe o corabie, motiv pentru care în toți anii petrecuți pe mări n-am avut niciodată vreun semn de revoltă. Nici măcar unul.

— Eu sunt, a rostit el, făcând un pas înainte.

Atât doar că s-a auzit mai degrabă ca „Iosond“, din cauza feței sale bandajate, pentru că un idiot îi retezase nasul.

1711

Oricum, unde rămăsesem? La Caroline. Ai vrut să știi cum am cunoscut-o.

Așa cum se spune, e o poveste întreagă. Da, o poveste întreagă. Pentru ea, trebuie să mă întorc mult în urmă, în vremurile în care eram un simplu păstor, înainte să aflu despre Asasini sau Templieri, despre Barbă Neagră, Benjamin Hornigold, Nassau sau Observator, și poate că nici n-aș fi aflat vreodată despre ele, dacă n-ar fi existat o întâlnire întâmplătoare în Auld Shillelagh într-o zi toridă de vară din anul 1711.

Treaba este că eram unul dintre capetele acelea înfierbântate cărora le plăcea câte un păhărel, chiar dacă asta mă băgase în câteva încăierări. Câteva... *incidente*, să le spunem așa, de care nu sunt tocmai mândru. Însă asta-i crucea pe care trebuie s-o porți dacă ești puțin prea aplecat spre băutură; rareori vei găsi un băutor cu conștiința curată. Cei mai mulți dintre noi se vor fi gândit la un moment dat să-i pună capăt definitiv, să-și refacă viața și poate să se îndrepte către Dumnezeu, ori să încerce să facă ceva în viață. Dar apoi sosește amiaza și știi că ai neapărată nevoie să bei ceva, așa că te îndrepti spre tavernă.

Tavernele la care mă refer se aflau în Bristol, pe coasta de sud-vest a Angliei, unde eram obișnuiți cu ierni aprige și veri plăcute, iar în anul acela, anume anul acela în care am întâlnit-o prima dată pe Caroline – 1711, cum am spus, aveam doar șaptesprezece ani.

Și, da – da, eram beat când s-a întâmplat. Trebuie să spun că în zilele acelea eram adeseori beat. Poate că... să nu exagerez, fiindcă nu vreau să creez o imagine proastă despre mine, dar poate că jumătate din timp. Sau chiar nițel mai mult.

Locuiam la marginea satului Hatherton, la vreo zece kilometri de Bristol, unde aveam o fermă mică de oi. Tata era pasionat de creșterea animalelor. Dintotdeauna fusese interesat de asta, astfel că existența mea îl elibera de acel aspect al activității pe care-l disprețuia cel mai mult – să vină în oraș cu marfa, să se târguiască cu negustorii, să negocieze și să stabilească înțelegeri. Pe de altă parte, eu am făcut asta de îndată ce am ajuns la maturitate, adică de îndată ce am fost suficient de bărbat ca să-i pot privi în ochi pe partenerii noștri de afaceri și să negociez cu ei de la egal la egal. Iar tata a fost extrem de încântat să mă lase s-o fac.

Numele lui era Bernard, iar pe mama o chema Linette. Erau din Swansea, însă au ajuns în vestul Angliei pe când eu împlinisem zece ani. Toți aveam încă accentul galez, dar nu cred că mă deranja prea mult faptul că acesta atrăgea atenția asupra noastră. Eram un crescător de oi, nu o oaie.

Ai mei obișnuiau să spună că eram iscusit la vorbă, iar mama îndeosebi îmi zicea că sunt chipeș și că pot fermeca până și păsările din copaci, și era adevărat, chiar dacă o zic eu însumi, că știam să mă port cu doamnele. S-o spun altfel: aveam mai mult succes în învoielile cu nevestele negustorilor decât în cele cu soții lor.

Modul în care îmi petreceam zilele depindea de anotimp. Din ianuarie până în luna mai era sezonul de fătare a mieilor, perioada noastră cea mai aglomerată, când rășăritul soarelui mă găsea deja în saivane, indiferent dacă eram sau nu mahmur, pentru a vedea dacă vreo oaie fătase peste noapte. Dacă era cazul, oaia era atunci dusă într-unul dintre staulele mai mici și pusă în țarcurile de care se ocupa tata, în timp ce eu curățam ieslele, le reumpleam, schimbam

fânul și apa, iar mama consemna minuțioasă detalii despre nașteri într-un registru. Pe atunci, eu nu știam să scriu ori să citesc. Acum știu, desigur – Caroline m-a învățat, împreună cu multe altele care m-au făcut bărbat –, însă nu pe atunci, așa că îndatorirea aceea îi revenea mamei, care nici ea nu se pricepea prea grozav, totuși știa suficient pentru a ține măcar o evidență.

Părinților mei le plăcea să lucreze împreună. Un motiv în plus pentru care tata prefera ca eu să mă duc în oraș. El și mama păreau ca niște gemeni siamezi. Nu mai văzusem niciodată doi oameni atât de îndrăgostiți unul de celălalt și cu atât de puțină nevoie s-o demonstreze. Era vădit pentru oricine că se completau și se susțineau reciproc și-ți bucură sufletul s-o vezi.

Toamna aduceam berbecii la pășune ca să pască împreună cu oile, astfel încât ele să poată continua să producă mai mulți miei pentru primăvara următoare. Câmpurile trebuiau îngrijite; gardurile și zidurile trebuiau construite și reparate.

Iarna, dacă vremea era foarte urâtă, aduceam oile în saivane, le țineam în siguranță și la căldură, pregătite pentru ianuarie, când începea fătatul mieilor.

Însă vara era anotimpul când mă simțeam cu adevărat bine. Atunci se tundeau oile. În principal, mama și tata se ocupau de asta, în vreme ce eu făceam drumuri mai dese în oraș, nu cu carcasa de oi, ci cu căruța încărcată cu lână. Și tot vara, date fiind ocaziile mai numeroase, m-am trezit frecventând tot mai adesea tavernele locale. De fapt, s-ar putea spune că am devenit o apariție familiară în taverne – în vestonul meu lung, cu nasturi, pantalonii până la genunchi, ciorapii albi și tricornul maro, ușor ponosit, pe care îmi plăcea să-l consider însemnul meu caracteristic, deoarece mama spunea că mi se potrivea bine cu părul (permanent aflat în nevoia unei tunsori, dar care avea o culoare nisipie destul de izbitoare, chiar dacă o spun eu însumi).

În taverne am descoperit că iscusința la vorbit mi se îmbunătățea după câteva beri băute la amiază. Băutura are efectul ăsta, nu-i așa? Dezleagă limbile, inhibițiile, morala... Nu că aș fi fost tocmai timid și retras când eram treaz, totuși berea îmi dădea un plus de îndrăzneală. Sau cel puțin așa îmi spuneam la vremea respectivă. La urma urmelor, banii obținuți din vânzările suplimentare obținute prin negocierile mele inspirate de bere acopereau din plin costul băuturii. Sau cel puțin așa îmi spuneam eu la vremea respectivă.

Mai exista însă și altceva, pe lângă ideea idioată că Edward cu câteva beri la bord era un negustor mai bun decât Edward treaz – și anume starea mea de spirit.

Adevărul era că mă credeam diferit. Ba nu, *știam* că sunt diferit. Existau momente când stăteam treaz noaptea și știam că văd lumea într-un mod care îmi aparținea numai mie. Acum știu ce este, dar pe atunci nu o puteam exprima în cuvinte, ci eram doar capabil să spun că mă simțeam diferit.

Fie din această cauză, fie în ciuda ei, am decis că nu vreau să fiu oier toată viața. Am știut-o din prima zi, când am pus piciorul în fermă ca angajat, și nu ca băiețandru, și m-am uitat la mine, după care m-am uitat la tata și am înțeles că nu mă mai aflam aici ca să mă joc și apoi să plec acasă, unde să visez la un viitor în care navigam pe mările lumii. Nu, acesta *era* viitorul meu și aveam să-mi petrec restul vieții ca oier, să lucrez pentru tata, să mă căsătoresc cu o localnică, să zămislim băieți și să-i învăț să devină oieri, la fel ca tatăl lor, la fel ca bunicul lor. Mi-am văzut restul vieții care-mi fusese pregătit, ca niște haine de lucru așezate îngrijit pe pat, și, în loc să simt un val cald de mulțumire și fericire pentru asta, m-am îngrozit.

Adevărul era, și nu există o modalitate mai blândă s-o spun, și-mi pare rău, tată, Dumnezeu să te odihnească, că îmi uram munca. Iar după câteva beri o uram mai puțin, asta-i tot ce pot zice. Îmi înecam oare visurile distruse în

băutură? Probabil că da. Nu m-am gândit niciodată la asta la momentul respectiv. Tot ce știam era că pe umărul meu, cocoțat acolo ca un motan râios, exista un resentiment care supura față de ceea ce devenea viața mea – sau, mai rău, față de ceea ce devenise deja.

Poate că am fost cam indiscret în privința unora dintre adevăratele mele sentimente. S-ar putea ca uneori să le fi lăsat tovarășilor de pahar impresia că simțeam că viața îmi rezerva lucruri mai bune. Ce pot să spun? Eram tânăr, arogant și prost. O combinație letală în vremurile cele mai bune, iar acelea nu erau cu siguranță vremurile cele mai bune.

— Te crezi mai presus de noi, așa-i?

Am auzit cuvintele acestea de multe ori. Sau cel puțin variante ale lor.

Poate că ar fi fost mai diplomat din partea mea să răspund negativ, dar n-o făceam, așa că m-am trezit implicat în mai multe încăierări decât ar fi fost de dorit. Poate că doream să dovedesc că eram mai bun decât ei în toate privințele, inclusiv în bătaie. Sau poate pentru că, în felul meu aparte, îmi apăram numele familiei. Da, poate că eram un bețivan. Un fustangiu. Arogant. Un ins pe care nu te poți bizui. Însă nu un laș. Oh, nu! Niciodată nu m-am dat în lături de la o luptă.

Iar în timpul verilor, nesăbuința mea atingea cote maxime; atunci eram cel mai beat și mai gălăgios și, în principal, o pacoste și jumătate. Pe de altă parte, atunci eram cu atât mai dispus să ajut o domniță aflată la ananghie.

Ea se afla în Auld Shillelagh, o tavernă situată la jumătatea distanței dintre Hatherton și Bristol, pe care obișnuiam s-o frecventez, iar uneori, vara, când mama și tata trudeau acasă cu tunsul oilor și eu făceam drumuri mai dese în oraș, mergeam acolo de câteva ori pe zi.

Recunosc că nu prea îi luasem seama la început, ceea ce era neobișnuit pentru mine, pentru că-mi plăcea să mă mândresc că știam cu exactitate unde locuiau toate femeile drăguțe din apropiere și, în plus, Shillelagh nu era genul de local în care să te aștepți să găsești o femeie drăguță. O *femeie*, da. Un anumit tip de femeie. Însă fata pe care o vedeam nu era așa ceva: era tânără, cam de vârsta mea, și purta bonetă albă de in și cămașă tot albă. Îmi lăsa impresia de servitoare în casă.

Nu hainele ei mi-au atras totuși atenția, ci sonoritatea vocii, care, trebuie spus, contrasta puternic cu înfățișarea. Stătea la masă cu trei bărbați, toți mai vârstnici decât ea, pe care i-am recunoscut îndată: Tom Cobleigh, fiul său Seth și Julian nu-știu-cum, al cărui nume de familie îmi scăpa, dar care lucra cu ei – trei bărbați cu care mai schimbam măcar cuvinte, dacă nu și lovituri. Genul care se uitau de sus la mine, deoarece credeau că eu mă uitam de sus la ei, care nu mă plăceau mai mult decât îi plăceam eu, adică foarte puțin. Stăteau aplecați înainte pe scaunele lor și o priveau pe tânăra aceea cu ochi de lup ce trădau scopuri mai întunecate, chiar dacă erau numai zâmbete, băteau cu palmele

în masă și o încurajau în timp ce ea deșerta până la fund o carafă cu bere.

Nu, fata nu arăta ca una dintre cele ce frecventau de obicei taverna, dar părea hotărâtă să se comporte ca atare. Carafa era cam cât ea de mare și, când și-a șters gura cu dosul palmei și a izbit-o cu putere pe masă, bărbații au răspuns prin urale, cerând încă una, mulțumiți fără îndoială s-o vadă cum se clatină ușor pe scaun. Probabil că nu le venea să creadă ce noroc aveau. O tânără drăguță ca ea...

Am urmărit cum au lăsat-o să bea și mai multă bere, cu același tumult care îi însoțea succesul, apoi, în vreme ce ea a făcut la fel ca înainte și și-a șters gura cu dosul mâinii, însă cu o clătinare mai pronunțată de data asta, au schimbat o privire între ei. O privire care părea să spună: „Treaba e făcută.”

Tom și Julian s-au ridicat în picioare și au început, după spusele lor, s-o „însoțescă” până la ușă, pentru că:

— Ai băut prea mult, frumușico, hai să te ducem acasă, da?

— În pat, a rânjit Seth, crezând că vorbise în șoaptă, deși întreaga tavernă îl auzise. Hai să te ducem în pat.

I-a aruncat o privire hangiului, care a coborât ochii și și-a suflat nasul în șorț. Un client așezat ceva mai încolo la tejghea s-a întors cu spatele. Ticăloșii! Fata ar fi putut la fel de bine să-și caute ajutorul la o pisică, m-am gândit; apoi, cu un oftat, mi-am trântit halba pe tăblia barului, am coborât de pe scaun și i-am urmat pe cei doi Cobleigh afară.

Am clipit când am ieșit din întunericul tavernei în lumina puternică. Căruța mea era acolo, se frigea la soare; lângă ea se afla alta, despre care am bănuit că aparținea celor doi Cobleigh. De cealaltă parte a drumului vedeam o curte cu o casă așezată mult în spate, însă nici urmă de fermier. Eram singuri: doar eu, Cobleighii, Julian și fata, bineînțeles.

— Ei bine, Tom Cobleigh, ce-ți mai pot vedea ochii într-o după-amiază frumoasă, am rostit eu. De pildă, tu și

prietenii tăi beți care ați îmbătat și mai tare o biată tânără fără apărare.

Fata s-a înmuiat când Tom i-a dat drumul la braț și s-a întors să mi se adreseze, cu degetul deja ridicat.

— Nu te băga, Edward Kenway, flăcău bun de nimic. Ești la fel de beat ca mine și cu moravuri la fel de îndoielnice. N-am nevoie să fiu dăscălit de-alde tine.

Seth și Julian s-au întors și ei. Ochii fetei erau sticloși, ca și cum mintea i-ar fi plecat la culcare, chiar dacă trupul îi era încă treaz.

— Poate că eu am moravuri îndoielnice, Tom Cobleigh, am zâmbit, dar n-am nevoie să torn bere pe gâtul unei fete ca s-o duc în pat și cu siguranță n-am nevoie de încă doi bărbați care să m-ajute în privința asta.

Tom s-a înroșit.

— Ticălos obraznic ce ești! O s-o pun în căruța mea, asta o să fac, și-o s-o duc acasă la ea.

— Nu mă-ndoiesc că intenționezi s-o urci în căruță și s-o duci acasă la ea. Mă îngrijorează însă ce vrei să faci între momentul în care o pui în căruță și cel când ajungi acasă la ea.

— Asta te îngrijorează, da? O să te îngrijoreze un nas spart și câteva coaste rupte, dacă nu-ți vezi de treaba ta.

Am mijit ochii și am privit spre drumul de pământ; copacii ce-l mărgineau străluceau auriu și verde în soare, iar în depărtare se vedea o siluetă singuratică pe un cal, tremurătoare și neclară.

Am făcut un pas înainte și, dacă în comportamentul meu de până atunci existase vreo urmă de căldură sau umor, atunci aceasta a dispărut aproape de la sine. În vocea mea s-a simțit duritatea oțelului când am rostit:

— Las-o în pace pe fata asta, Tom Cobleigh, sau nu voi fi răspunzător pentru acțiunile mele.

Cei trei bărbați s-au privit unul pe altul. Într-un fel, făcuseră așa cum le cerusem. Eliberaseră fata, care părea

aproape uşurată să se lase pe jos, pe coapse, sprijinită cu o mână pe pământ şi privindu-ne pe toţi cu ochi înceţoşaţi, în mod clar fără să înţeleagă nimic din ceea ce se discuta în numele ei.

Eu m-am uitat la Cobleighi şi mi-am cântărit şansele. Mă mai bătusem vreodată cu trei bărbaţi? Ei bine, nu. Pentru că dacă te baţi cu trei deodată, atunci nu prea te baţi, ci mai degrabă eşti bătut. „Haide, Edward Kenway!” mi-am spus. Da, pe de o parte erau trei, însă unul dintre ei era Tom Cobleigh, care nu mai era tocmai un cocoşel, ci cam de vârsta tatei. Altul era Seth Cobleigh, fiul lui. Dacă vă puteţi imagina genul de persoană care şi-ar ajuta tatăl să îmbete o tânără, atunci vă puteţi da seama ce fel de om era Seth Cobleigh – un tip viermănos, viclean, mai degrabă dispus să fugă din faţa unei încăierări cu nădragii uzi, decât să rămână pe poziţii. Şi, în plus, erau ameţiţi de băutura.

Pe de altă parte, şi eu eram ameţit, iar ei îl aveau pe Julian, care, judecând numai după înfăţişare, s-ar fi putut descurca şi singur.

Însă aveam altă idee – călăreţul acela singuratic pe care-l vedeam în depărtare. Dacă puteam să le rezist până la sosirea sa, probabil că şansele s-ar fi schimbat din nou în favoarea mea. La urma urmelor, dacă era de bună credinţă, călăreţul avea să se oprească şi să mă ajute.

— Tom, i-am spus, voi sunteţi mai mulţi, asta-i evident pentru oricine, doar că nu mi-aş mai putea privi mama în ochi dacă aş şti că v-am lăsat pe tine şi pe prietenii tăi s-o răpiţi pe fata asta drăguţă.

Am privit în susul drumului, spre călăreţul care se apropia. „Haide odată”, am gândit. „Nu mai zăbovi.”

— Aşa că, am continuat să vorbesc, chiar dacă veţi sfârşi prin a mă lăsa plin de sânge pe marginea drumului şi veţi pleca oricum cu fata, eu voi face tot ce pot ca să vă îngreunez situaţia. Şi poate că voi avea grijă să pleci cu un ochi vânăt, ba poate chiar cu boşaşele umflăte pentru deranjul tău.

Tom a scuipat în ţărână, apoi m-a privit cu ochi mijii de pe chipul lui ridat.

— Aşa să fie atunci, da? Ce ai de gând – să stai şi să trăncăneşti despre asta toată ziua sau să treci la treabă? Pentru că timpul n-aşteaptă pe nimeni... A rânjit răutăcios. Am oameni de văzut şi lucruri de făcut.

— Da, aşa-i, şi cu cât trece mai mult timp, cu atât mai multe şanse are biata fată să se trezească, nu?

— Kenway, nu mă deranjează să-ţi spun că m-am săturat de pălăvrăgelile astea. S-a întors spre Julian. Ce-ar fi să-i dăm o lecţie afurisitului ăsta mic? Ah, şi vreau să-ţi mai spun ceva înainte de a-ncepe – tu nu eşti demn nici să lustruieşti pantofii maică-tii, ai înţeles?

Asta m-a durut, nu mă sfiesc s-o recunosc. Faptul că unul ca Tom, care avea moralitatea unui câine bălos şi cam jumătate din inteligenţa sa, fusese capabil să-mi pătrundă în suflet ca şi cum vinovăţia mea ar fi fost o rană deschisă, apoi să-şi vâre degetul mare în rana aceea şi să-mi provoace mai multă durere, ei bine, cu siguranţă mi-a întărit hotărârea, dacă nimic altceva.

Julian şi-a bombat pieptul şi a avansat cu un mârâit. Când a ajuns la doi paşi de mine, a ridicat pumnii, a coborât umărul drept şi a lovit. Nu ştiu cu cine obişnuia să se bată în preajma tavernelor, însă cu siguranţă erau unii mai puţin experimentaţi decât mine, pentru că observasem deja că era dreptaci, iar el nu şi-ar fi putut face intenţiile mai clare nici dacă ar fi încercat.

Colbul s-a ridicat în jurul picioarelor mele când m-am ferit uşor şi am lovit brusc în sus tot cu dreapta. Julian a ţipat de durere când l-am izbit sub falcă. Dacă ar fi fost doar el, lupta ar fi fost câştigată, dar Tom se repezise deja spre mine. L-am văzut cu coada ochiului, însă a fost prea târziu să reacţionez, iar încheieturile osoase ale degetelor lui mi-au lovit tâmpla şi m-au ameţit.

M-am clătinat uşor când m-am rotit să răspund atacului şi pumnii mi s-au legănat mult mai la întâmplare decât

mi-aș fi dorit. Speram să nimeresc un croșeu norocos, fiindcă trebuia să-l dobor măcar pe unul dintre ei pentru a obține egalitatea numerică. Cu toate acestea, n-am reușit să-mi ating ținta, Tom s-a retras, iar Julian, care își revenise alarmant de iute de pe urma loviturii mele, s-a năpustit din nou asupra mea.

Dreapta lui mi-a izbit în plin bărbia și forța ei m-a răsu-cit, astfel încât aproape că m-am dezzechilibrat. Pălăria mi-a zburat de pe cap, părul mi-a intrat în ochi și eram confuz. Dar ghici cine a intrat în acțiune și m-a lovit sălbatic cu picioarele? Viermele ăla de Seth Cobleigh, care le striga în același timp încurajări tatălui său și lui Julian. Ticălosul ăla mic a avut noroc. Și-a înfipt cizma în abdomenul meu și, deja zdruncinat, mi-am pierdut complet echilibrul. Și am căzut.

Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla într-o luptă este să cazi. Odată ce ești pe jos, s-a terminat. Printre picioarele lor am zărit călărețul de pe drum, care devenise singura mea șansă de salvare, posibil singura mea speranță de a scăpa cu viață. Însă imaginea lui mi-a umplut inima de deznădejde. Nu era un bărbat, vreun negustor care să descalece și să vină în grabă în ajutorul meu, ci o femeie. Călărea totuși ca bărbatii, nu așa cum fac femeile, cu ambele picioare de aceeași parte a șeii, dar se vedea că era o doamnă. Purta o bonetă și o rochie de vară de culoare deschisă, iar ultimul lucru la care m-am gândit, înainte ca vederea să-mi fie întunecată de cizmele celor doi Cobleigh și să plouă cu șuturi, a fost că era frumoasă.

Și ce dacă? Frumusețea nu avea să mă salveze acum.

— Hei! am auzit după aceea. Voi trei! Opriți-vă imediat din ceea ce faceți.

Ei s-au întors să se uite la ea, apoi și-au scos pălăriile și s-au înșiruit astfel ca să mă ascundă vederii pe mine, care zăceam tușind pe pământ.

— Ce se întâmplă aici? a cerut femeia să știe.

Din sunetul vocii mi-am dat seama că era tânără și, deși nu de viță nobilă, era cu siguranță bine-crescută... totuși prea bine-crescută pentru a călători neînsoțită?

— Tocmai îl învățam pe flăcăul ăsta bunele maniere, a șuierat Tom, abia trăgându-și răsuflarea.

Cred și eu că era obositor să-mi tragă șuturi până-mi pierdeam cunoștința.

— Nu cred însă că pentru așa ceva este nevoie de trei oameni! a replicat ea.

Am putut s-o zăresc atunci, de două ori mai frumoasă decât mi se păruse la început, încruntându-se la Cobleigh și la Julian, ale căror chipuri păreau brusc smerite. A descălecat.

— Și, că veni vorba, ce faceți cu tânăra aceasta?

A indicat-o pe față, care rămăsese amețită și beată pe jos.

— Oh, doamnă, vă rog să mă iertați, dar e o tânără prietenă de-ale noastre care a băut prea mult, a spus Seth.

Doamna s-a întunecat la chip.

— Ea *nu este* în niciun caz tânăra voastră prietenă, ci o servitoare, iar dacă n-o aduc înapoi acasă înainte ca mama mea să descopere că a fugit, atunci va fi o fostă servitoare.

S-a uitat cu subînțele la ei, pe rând.

— Vă cunosc pe voi, bărbatii, și cred că înțeleg exact ce s-a întâmplat aici. Acum îl veți lăsa în pace pe tânărul acesta și veți pleca înainte să-mi treacă prin minte să duc lucrurile mai departe.

Cu multe plecăciuni și târșâieli, Julian și cei doi Cobleigh au supt în căruță și au plecat iute. Între timp, femeia a îngenucheat să mi se adreseze. Vocea i se schimbase. Acum vorbea blajin și i-am auzit îngrijorarea.

— Numele meu este Caroline Scott și familia mea locuiește pe Hawkins Lane, în Bristol. Îngăduie-mi să te duc acolo și să-ți îngrijesc rănila.

— Nu pot, milady, am spus și m-am ridicat în capul oaselor, încercând să schitez un zâmbet. Am trebă de făcut.

Ea s-a sculat în picioare, încruntată.

— Înțeleg. Și am evaluat corect situația?

Mi-am luat pălăria și am început să scutur țărâna de pe ea. Era și mai ponosită acum.

— Da, milady.

— Atunci îți datorez mulțumiri și la fel va face și Rose când își va reveni. Este o fată încăpățânată, nu cea mai ascultătoare dintre servitoare, totuși nu vreau s-o văd suferind pentru impetuozitatea ei.

Era un înger, am decis atunci și, pe când le ajutam să încalce – Caroline ținând-o bine pe Rose, care se legăna beată pe grumazul calului –, m-a străfulgerat un gând.

— Pot să te mai văd, milady? Ca să-ți mulțumesc cum se cuvine când voi arăta mai prezentabil, poate?

Ea mi-a aruncat o privire încărcată de regrete.

— Mă tem că tatăl meu nu ar fi de acord, a spus, apoi a smucit de hățuri și a plecat.

În seara aceea am stat sub acoperișul din paie al căsuței noastre, privind peste pășunile ce se întindeau de la fermă pe măsură ce soarele apunea. De obicei, mă gândeam cum să scap de viitorul meu.

În seara aceea m-am gândit la Caroline. Caroline Scott de pe Hawkins Lane.

Două zile mai târziu am fost trezit de țipete. Mi-am îmbrăcat în grabă pantalonii și am țopăit afară din cameră cu cămașa descheiată, în timp ce-mi trăgeam cizmele pe picioarele desculțe. Cunoșteam țipetele acelea. Erau ale mamei. Câteva clipe mai târziu, țipetele s-au stins și s-au transformat în suspine înlocuite de înjurăturile tatei. Blestemele blânde ale unui bărbat care se dovedise a avea dreptate.

După încăierarea de la Auld Shillelagh, mă întorsesem în tavernă ca să fac ceva în privința tăieturilor și vânătăilor cu care mă alesesem. Ca să amorțesc durerea, cum s-ar zice. Ce modalitate mai bună pentru asta decât cu o bere sau două? Ca atare, când ajunseseam în cele din urmă acasă, eram într-o stare cam proastă. Și când spun „stare”, mă refer la „stare” – arătam de parcă fusesem la război... ceea ce se și întâmplase de fapt. Aveam vânătăi pe față și pe gât, iar hainele îmi erau murdare și rupte. Dar eram, de asemenea, în „stare de...”, pe scurt, precum cineva care băuse mult prea mult.

Oricare dintre aceste două stări ar fi fost de ajuns ca să-l înfurie pe tata, așa că ne-am certat și mi-e rușine să spun că n-am folosit un limbaj ales în fața mamei. Bineînțeles, tata și-a pierdut cumpătul și i-am simțit dosul palmei pentru asta. Însă ceea ce-l iritase cu adevărat fusese faptul că războiul, așa cum îl numise el (pentru că nu voia să accepte că apăraseră onoarea unei doamne și că și el ar fi procedat la fel în locul meu), avusese loc în timpul zilei de lucru. După cum vedea el situația, părinții mei se istoveau trudind, pe